

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/52/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200824
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200824.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcu: Chemicals System, s. r. o., so sídlom Palárikova č. 76, Čadca, IČO: 47 341 530, zast. V4 Legal, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Tvrdeho č. 4, Žilina, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 01. augusta 2016, č. 1392812/2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. júna 2017, č.k. 30S/51/2016-59, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/51/2016-59 zo dňa 13. júna 2017 zamietla.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) právoplatným rozsudkom č. k. 30S/51/2016-59 zo dňa 13. júna 2017 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 01. augusta 2016, č. 1392812/2016, a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

2. Predmetným rozhodnutím žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 563/2009 Z. z.“ alebo „Daňový poriadok“) zmenil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Žilina, pobočka Čadca (ďalej len „správca dane“) č. 103064605/2016 zo dňa 04. mája 2016, ktorým podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku bol žalobcovi určený rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie január 2015 v sume 53.611,48 € tak, že žalobcovi bol podľa § 68 ods. 6

daňového poriadku určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu vo výške 53.611,48 € na DPH, pričom mu bol znížený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie december 2014 zo sumy 61.764,28 € na sumu 8.152,80 €. Časť nadmerného odpočtu v sume 7 744,06 € bola vrátená podľa § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len aj „zák. č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“) a časť nadmerného odpočtu v sume 408,74 € bola použitá podľa § 55 ods. 6 a 7 Daňového poriadku.

3. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca si nárok na odpočet DPH za zdaňovacie obdobie máj, jún, júl a október 2014 uplatnil bez dodávateľských faktúr. Daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu začala u žalobcu za zdaňovacie obdobie máj 2014 dňa 15. augusta 2014, pričom zároveň bol daňový subjekt výzvou zo dňa 04. septembra 2014 vyzvaný, aby predložil všetky účtovné doklady a iné doklady preukazujúce hospodárske operácie a účtovné prípady v tomto zdaňovacom období, opakovaná výzva na predloženie dokladov bola zo dňa 30. septembra 2014. Daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu u žalobcu za zdaňovacie obdobie jún 2014 začala dňa 17. septembra 2014, nasledovala výzva na predloženie dokladov za toto zdaňovacie obdobie zo dňa 26. septembra 2014 a opakovaná výzva zo dňa 28. októbra 2014. Daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu u žalobcu za zdaňovacie obdobie júl 2014 začala dňa 20. októbra 2014, nasledovala výzva na predloženie dokladov za toto zdaňovacie obdobie pre daňový subjekt zo dňa 29. októbra 2014, opakovaná výzva zo dňa 14. novembra 2014 a za zdaňovacie obdobie október 2014 daňová kontrola začala dňa 21. januára 2015, nasledovala výzva na predloženie dokladov za toto zdaňovacie obdobie zo dňa 20. februára 2015. Vo všetkých prípadoch bol vyhotovený úradný záznam, v ktorom správca dane konštatoval, že v zmysle § 79 ods. 6 zák. č. 222/2004 Z. z. právo na vrátenie nadmerného odpočtu za konkrétne zdaňovacie obdobia platiteľovi dane zaniklo, a to: za zdaňovacie obdobie máj 2014 dňa 16. februára 2015, za zdaňovacie obdobie jún 2014 dňa 18. marca 2015, za zdaňovacie obdobie júl 2014 dňa 21. apríla 2015 a za zdaňovacie obdobie október 2014 dňa 21. júla 2015. Tieto skutočnosti boli žalobcovi aj osobitne oznámené a oznámenia mu boli doručené do vlastných rúk. Medzi účastníkmi konania bolo nesporné, že daňový subjekt v šesťmesačnej lehote uvedenej v § 79 ods. 6 Zákona o DPH v znení účinnom ku dňu začatia daňových kontrol správcovi dane nepredložil žiadnu dodávateľskú faktúru ako základný dôkaz preverovaný pri výkone daňovej kontroly.

4. Dňa 18. decembra 2015 podal žalobca dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2014, v ktorom si uplatnil odpočítanie dane aj z dodávateľských faktúr evidovaných v evidencii DPH za zdaňovacie obdobie máj, jún, júl a október 2014, teda v zdaňovacích obdobiach, v ktorých mu právo na vrátenie nadmerného odpočtu už zaniklo.

5. Krajský súd sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že mu nič nebránilo, aby si opätovne uplatnil právo na odpočítanie DPH z jednotlivých faktúr za vyššie uvedené zdaňovacie obdobia, a to aj po uplynutí šesťmesačnej lehoty stanovenej v § 79 ods. 6 zákona o DPH, ale stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že ustanovenie § 79 ods. 6 zákona o DPH obsahuje šesťmesačnú prekluzívnu lehotu ohľadom vrátenia nadmerného odpočtu a jej uplynutím toto právo ako také zaniká. Ak nárok na odpočítanie dane už zanikol, jeho opakované uplatnenie zákon nepripúšťa.

6. Námietku žalobcu, že v napadnutom rozhodnutí absentuje správna úvaha, či ide o ten istý právny nárok, ktorý už na základe predchádzajúcej daňovej kontroly zanikol, alebo ide o nový uplatňovaný nárok, krajský súd považoval za nedôvodnú, keď žalobca v správnom konaní vôbec nepoprel, že by sa nemalo jednať o tie isté faktúry, ktoré boli už predmetom nároku na nadmerný odpočet v predchádzajúcich daňových kontrolách, v ktorých faktúry predložené neboli, pričom o tom, že sa jedná o totožný nárok, svedčí aj samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného, keď je v ňom uvedené, že doklady, u ktorých zanikol nárok na odpočítanie dane neumožnením vykonania daňovej kontroly, sú predmetom dodatočného daňového priznania za december 2014 a sú zahrnuté v záznamoch podľa § 70 zákona o DPH za december 2014, a tiež v dodatočnom kontrolnom výkaze za december 2014. Správca dane nepochybne zistil, že v záznamoch pre účely DPH podľa § 70 zákona o DPH za zdaňovacie obdobia máj, jún, júl a október 2014 boli zahrnuté práve dodávateľské faktúry, ktoré boli

následne opätovne predložené na odpočítanie dane v dodatočnom daňovom priznaní za december 2014. Jednalo sa teda o tie isté doklady, u ktorých už nárok na odpočítanie dane zanikol.

7. K námietke, že neexistuje prekážka, ktorá by žalobcovi bránila opakovane uplatniť právo na odpočet krajský súd uviedol, že táto je nedôvodná, keď § 51 ods. 2 zákona o DPH upravuje lehotu na uplatnenie nadmerného odpočtu, ale neumožňuje opakované uplatnenie odpočtu, keď prvý uplatnený nárok zo zákona zanikol preklúziou. Pokiaľ z ustanovenia vyplýva, že nárok uplynutím lehoty šiestich mesiacov zaniká a napriek tomu by daňový subjekt mohol uplatniť tento nárok kedykoľvek po uplynutí tejto lehoty, vo svojej podstate by vlastne nedošlo k zániku tohto práva. Pokiaľ by daňový subjekt nemal faktúry ako základnú formálnu podmienku na odpočítanie DPH k dispozícii, mohol uplatniť nárok za splnenia podmienok uvedených v § 51 ods. 2 zákona o DPH.

8. Ďalšiu námietku, týkajúcu sa rozloženia dôkazného bremena s tým, že podľa žalobcu správca dane riadne nezistil skutkový stav, pričom mal povinnosť vyžiadať faktúry od dodávateľov žalobcu, správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Uviedol, že zo správneho spisu vyplýva, že v každej jednotlivej kontrole na DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia 05, 06, 07 a 10/2014 správca dane daňový subjekt vyzval na predloženie všetkých relevantných dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. Na výzvy daňový subjekt (prostredníctvom právneho zástupcu) vôbec nereagoval a nepredložil žiadne doklady. Následne správca dane ešte opakovane vyzýval daňový subjekt na predloženie dokladov, na čo daňový subjekt znova nereagoval. Správny súd zdôraznil, že daňový subjekt ani neoznámil správcovi dane, že faktúry nemá k dispozícii pre konkrétne dôvody, ktoré by špecifikoval. Ak zostal nečinný, správca dane správne nevykonával ďalšie šetrenia, pretože nemal vedomosť o tom, že daňovému subjektu bránia konkrétne skutkové okolnosti predložiť doklady. Tieto doklady správne vyžadoval len od daňového subjektu ako osoby, ktorá má primárne dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti nadmerného odpočtu v zmysle § 24 ods. 1, 2 Daňového poriadku v spojení s § 45 ods. 2 Daňového poriadku. Bola plne nedôvodná námietka a požiadavka žalobcu, že správca dane mal dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností (týkajúcich sa predloženia faktúr od dodávateľa daňového subjektu) a že mal sám ex offio požadovať doklady od jeho dodávateľov. Ak sám daňový subjekt zostal nečinný a nereagoval na výzvy správcu dane, nemôže výsledok tejto svojej nečinnosti pripisovať na vrub správcu dane a tvrdiť, že naopak správca dane bol nečinný. Správny súd skonštatoval, že išlo o účelovú obranu daňového subjektu s cieľom urobiť zodpovedným za jeho vlastné zlyhanie pri neunesení dôkazného bremena na preukázanie nároku na nadmerný odpočet, správcu dane.

9. Súd ďalej analyzoval aj argumentáciu žalobcu týkajúcu sa ním uvádzanej judikatúry Súdneho dvora EÚ či Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Uviedol, že poukaz na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽf/11/2012 a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-146/2005 je neadekvátny, pretože v týchto prípadoch išlo o prípustnosť predkladania alternatívnych dôkazov na vývoz tovaru. Posudzovala sa lehota uvedená v § 47 ods. 3 zákona o DPH, ktorú však nie je možné považovať za prekluzívnu, ale za procesnú poriadkovú lehotu, pretože zákon o DPH nespája s márnym uplynutím tejto lehoty zánik práva. Preto Najvyšší súd SR s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-146/05 ustálil, že pokiaľ je dôkaz predložený aj po jej uplynutí, a to až do súdneho konania o prieskume správneho rozhodnutia, nie je možné takýto dôkaz odmietnuť ako oneskorený. V tejto veci však bola posudzovaná lehota uvedená v § 79 ods. 6 posledná veta zákona o DPH v znení účinnom ku dňu začatia daňových kontrol, ktorá je jasne prekluzívna (nárok na vrátenie nadmerného odpočtu „zaniká“...). Preto po jej uplynutí už predloženie dôkazov nemá žiadny právny význam, t. j. nemôže sa ani nárok na odpočet opätovne uplatňovať.

10. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽf/17/2014 taktiež podľa názoru správneho súdu nebolo aplikovateľné v danej veci, pretože v tomto rozhodnutí najvyšší súd pojednával o určení dane podľa pomôcok. Aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5SŽf/45/2011 nebolo aplikovateľné v danej veci, pretože v ňom sa sudy vyjadrovali k dôkaznému bremenu správcu dane v prípade, ak správca dane preukazuje opak tvrdenia daňového subjektu. V prípade, ktorý je predmetom tejto právnej veci, však daňový subjekt nepredložil žiadne konkrétne dôkazy na preukázanie oprávnenosti

nároku na nadmerný odpočet, a to ani základnú formálnu podmienku, a to dodávateľské faktúry. Pretože daňový subjekt neunesol svoje základné dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností, správca dane potom nemal ktoré tvrdenia daňového subjektu rozporovať a teda nemohol mať dôkazné bremeno. Ani rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-85/95 nebolo použiteľné v danej veci, pretože konštatuje, že nič nebráni daňovému subjektu predložiť aj kópiu originálu faktúry, resp. iné dôkazy ako faktúry, ktoré slúžia ako faktúra a spĺňajú kritériá určené členským štátom, ak daňový subjekt nemá k dispozícii originál faktúry. Súdny dvor však zároveň konštatuje, že dôkazné bremeno na preukázanie svojich vlastných tvrdení o oprávnenosti jeho nároku na odpočítanie DPH však stále ťaží daňový subjekt, a nie správcu dane. Pokiaľ teda žalobca chcel týmto rozhodnutím preukázať, že hoci zostal sám nečinný, na preukázanie jeho vlastných tvrdení o jeho práve na nadmerný odpočet mal dôkazné bremeno správca dane, takýto výklad tohto rozhodnutia je v rozpore s elementárnymi princípmi, na ktorých je založený Daňový poriadok a európske právo o spoločnom systéme DPH.

11. Správny súd vyhodnotil všetky žalobné námietky žalobcu v plnom rozsahu ako nedôvodné, pričom žalobné námietky, ktorými rozšíril žalobu vo svojej replike k vyjadreniu, súd nevyhodnocoval s tým, že konštatoval, že boli podané po lehote v zmysle § 183 SSP. Vzhľadom na to žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Rovnako súd nepriznal náhradu trov ani žalovanému v zmysle § 168 SSP a contrario, pretože neboli splnené zákonné podmienky - výnimočnosť situácie.

II.

Kasačná sťažnosť

13. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP.

14. S ohľadom na kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobca nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, pokiaľ ide o právne posúdenie oprávnenosti jeho nároku na opätovné uplatnenie si jeho práva na odpočet DPH z dotknutých faktúr. K argumentácii krajského súdu uviedol, že poukazom na § 51 ods. 2 zákona o DPH a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR má za to, že neexistuje zákonná prekážka, ktorá by mu bránila opakovane si uplatniť svoje majetkové právo na odpočet DPH spôsobom, ktorý spochybňuje v napadnutom rozsudku krajský súd.

15. K názoru krajského súdu vo vzťahu k rozloženiu dôkazného bremena uviedol, že sa nedostatočne vysporiadal s tvrdením žalobcu, že žalovaný nekonal pri výkone daňovej kontroly dostatočne odborne a v záujme objektívneho prešetrenia všetkých skutočností.

16. Žalobca mal za to, že rozsudok krajského súdu je pre selektívny prístup krajského súdu vo vzťahu k výberu dôkazov, ktoré boli použité pri ustáľovaní skutkového stavu prejednávanej veci v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Táto skutočnosť sama o sebe nedáva jasnú odpoveď na otázku, či krajský súd v rámci svojho konania rešpektoval rozloženie dôkazného bremena medzi účastníkmi konania. Ak konajúci súd nepojme do vyhodnocovania dokazovania všetky dôkazy relevantné z hľadiska predmetu konania a nevysporiada sa s nimi, potom je daná objektívna prekážka pre záver o tom, či posúdil unesenie dôkazného bremena oboch účastníkov správne (III. ÚS 90/2015).

17. Žalobca ďalej nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že rozhodnutia, na ktoré v žalobe poukazoval, neriešili danú problematiku, a to stratu nároku na odpočítanie dane v súvislosti s neumožnením vykonania daňovej kontroly. Z obsahu znenia uvedených rozhodnutí sa analogicky odvodzuje existencia všeobecného práva osoby na DPH ako jedného zo základných práv platiteľa dane, ktoré vyplýva zo

samotnej podstaty systému DPH a je vyjadrená v ústavnom práve vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a súčasne nepriamo prostredníctvom ústavného práva slobodne podnikat' a uskutočňovať inú hospodársku činnosť (čl. 35 ods. 1 ústavy).

18. Žalobca mal za to, že krajský súd nesprávne vyhodnotil rozloženie dôkazného bremena, pokiaľ ide o preukázanie vzniku nároku žalobcu na predmetný odpočet DPH v príslušnej výške. Pokiaľ ide o bremeno tvrdenia v konaní vo veci uznania nároku na odpočet DPH, to zaťažuje nielen daňovníka, ale i príslušného správnu dane. Preukazovať jednotlivé fakty je povinný primárne daňovník, avšak správca dane je povinný zabezpečiť v prebiehajúcom osobitnom správnom konaní maximálne možné množstvo dôkazov a informácií, a to tak tých, ktoré vyvracajú tvrdenia daňovníka, ako aj tých, ktoré ich podporujú.

19. Ďalej poukázal na to, že krajský súd rozhodol arbitrárne, keď svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil, ale obmedzil sa na konštelácie výsledkov jeho hodnotenia bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení. Rozsudok krajského súdu je tak nepresvedčivý a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania.

20. Na základe uvedených skutočností žalobca mal za to, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov danú vec nesprávne právne posúdil a konanie malo iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. júna 2017, č. k. 30S/51/2016-59, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas /§ 443 ods. 2 písm. a) SSP/, s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť bola podaná nedôvodne.

22. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. februára 2019 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

23. Podľa § 190 SSP, ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

24. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

25. Podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a j) SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že: f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

26. Podľa § 453 ods. 1 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

27. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

28. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

29. Úlohou správneho súdu bolo posúdiť, či v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky za existencie ktorých mohol žalovaný vydať rozhodnutie, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku určený rozdiel v sume nadmerného odpočtu vo výške 53.611,48 € na DPH, pričom mu bol znížený nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie december 2014 zo sumy 61.764,28 € na sumu 8.152,80 €.

30. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

31. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

32. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

33. Podľa § 51 ods. 2 zákona o DPH platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a), c) alebo písm. d) najskôr v zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, ak do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie, v ktorom uplatňuje právo na odpočítanie dane, má doklad podľa odseku 1 písm. a), c) alebo písm. d). Ak platiteľ nemá doklad podľa odseku 1 písm. a), c) alebo písm. d) do uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za posledné zdaňovacie obdobie kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, vykoná odpočítanie dane v tom zdaňovacom období, v ktorom dostane doklad podľa odseku 1 písm. a), c) alebo písm. d). Platiteľ vykoná odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. b) najskôr v zdaňovacom období, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo, a najneskôr v poslednom zdaňovacom období kalendárneho roka, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo.

34. Podľa § 79 ods. 6 posledná veta zákona o DPH, ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca a to vo výške, v akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní.

35. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

36. Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

37. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý

dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

38. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania a vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

39. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

40. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) a e) Daňového poriadku kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

d) predkladať v priebehu daňovej kontroly záznamy, ktorých vedenie ukladá osobitný predpis, a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady, vo forme požadovanej správcom dane, ak ich v tejto požadovanej forme vedie, vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,

e) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia.

41. Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, vrátane prvostupňového, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

42. Dňa 15. augusta 2014 začal správca dane s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2014 u žalobcu ako daňového subjektu, o čom žalobcu upovedomil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 12. augusta 2014. Výzvou zo dňa 04. septembra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 08. septembra 2014, správca dane vyzval žalobcu na predloženie všetkých účtovných dokladov a iných dokladov preukazujúcich hospodárske operácie a účtovné prípady v zdaňovacom období máj 2014. Nakoľko žalobca na predmetnú výzvu nereagoval, tak ho správca dane opätovne výzvou zo dňa 30. septembra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 06. októbra 2014, vyzval na predloženie týchto dokladov. Dňa 16. februára 2015 správca dane vyhotovil úradný záznam, v zmysle ktorého z dôvodu nepredloženia požadovaných dokladov žalobcom bude správca dane postupovať podľa § 79 ods. 6 zákona o DPH. Dňa 17. februára 2015 správca dane vyhotovil úradný záznam z dôvodu neumožnenia vykonania daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie máj 2014 žalobcom a z dôvodu nepredloženia požadovaných dokladov žalobcom, na základe čoho poukazom na § 79 ods. 6 zákona o DPH žalobcovi zanikol dňom 16. február 2015 nárok na vrátenie nadmerného odpočtu v sume 8.092,80 €, o čom správca dane žalobcu upovedomil oznámením zo dňa 03. júna 2015, doručeným žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 08. júna 2015.

43. Dňa 17. septembra 2014 začal správca dane s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie jún 2014 u žalobcu ako daňového subjektu, o čom žalobcu upovedomil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 09. septembra 2014. Výzvou zo dňa 26. septembra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 02. októbra 2014, správca dane vyzval žalobcu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku vrátenia nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie jún 2014. Nakoľko žalobca na predmetnú výzvu nereagoval, tak ho správca dane opätovne výzvou zo dňa 28. októbra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 03. novembra 2014, vyzval na predloženie týchto dokladov. Dňa 18. marca 2015 správca dane vyhotovil úradný záznam z dôvodu neumožnenia vykonania daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie jún 2014 žalobcom a z dôvodu

nepredloženia požadovaných dokladov žalobcom, na základe čoho poukazom na § 79 ods. 6 zákona o DPH žalobcovi zanikol dňom 18. marec 2015 nárok na vrátenie nadmerného odpočtu v sume 14.567,04 €, o čom správca dane žalobcu upovedomil oznámením zo dňa 03. júna 2015, doručeným žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 08. júna 2015.

44. Dňa 20. októbra 2014 začal správca dane s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie júl 2014 u žalobcu ako daňového subjektu, o čom žalobcu upovedomil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 14. októbra 2014. Výzvou zo dňa 29. októbra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 03. novembra 2014, správca dane vyzval žalobcu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku vrátenia nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie júl 2014. Nakoľko žalobca na predmetnú výzvu nereagoval, tak ho správca dane opätovne výzvou zo dňa 14. novembra 2014, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 21. novembra 2014, vyzval na predloženie týchto dokladov. Dňa 21. apríla 2015 správca dane vyhotovil úradný záznam z dôvodu neumožnenia vykonania daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie júl 2014 žalobcom a z dôvodu nepredloženia požadovaných dokladov žalobcom, na základe čoho poukazom na § 79 ods. 6 zákona o DPH žalobcovi zanikol dňom 21. apríla 2015 nárok na vrátenie nadmerného odpočtu v sume 14.301,40 €, o čom správca dane žalobcu upovedomil oznámením zo dňa 03. júna 2015, doručeným žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 08. júna 2015.

45. Dňa 21. januára 2015 začal správca dane s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie október 2014 u žalobcu ako daňového subjektu, o čom žalobcu upovedomil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 12. januára 2015. Výzvou zo dňa 20. februára 2015, doručenou právnenému zástupcovi žalobcu dňa 26. februára 2015, správca dane vyzval žalobcu na predloženie všetkých dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku vrátenia nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie október 2014, na čo žalobca nereagoval. Dňa 28. júla 2015 správca dane vyhotovil úradný záznam z dôvodu ukončenia daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie október 2014 a z dôvodu nepredloženia požadovaných dokladov žalobcom, na základe čoho poukazom na § 79 ods. 6 zákona o DPH žalobcovi zanikol dňom 21. júla 2015 nárok na vrátenie nadmerného odpočtu v sume 24.743,04 €, o čom správca dane žalobcu upovedomil oznámením zo dňa 28. júla 2015, doručeným žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 30. júla 2015.

46. Dňa 15. januára 2016 začal správca dane s výkonom daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie december 2014 u žalobcu ako daňového subjektu, o čom žalobcu upovedomil prostredníctvom právneho zástupcu dňa 11. januára 2016.

47. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní dňa 15. februára 2016, na ktorom sa za žalobcu zúčastnil jeho právny zástupca, vyplynulo, že žalobca si dňa 18. decembra 2015 podal dodatočné daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2014, v ktorom si uplatnil odpočítanie dane z tuzemských plení, t. j. prijatých dodávateľských faktúr, evidovaných v evidencii DPH za zdaňovacie obdobia máj 2014, jún 2014, júl 2014, október 2014 a december 2014 v celkovej sume 61.764,28 €. Za zdaňovacie obdobia máj 2014, jún 2014, júl 2014 a október 2014 správca dane u žalobcu vykonal daňové kontroly, u ktorých z dôvodov uvedených v § 79 ods. 6 zákona o DPH zanikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu. Správca dane kontrolou zistil, že doklady za zdaňovacie obdobia máj 2014, jún 2014, júl 2014, október 2014 sú predmetom dodatočného daňového priznania za december 2014, a teda sú zahrnuté aj v záznamoch za december 2014 a tiež v dodatočnom kontrolnom výkaze za december 2014. Skonštatoval, že platiteľovi nevzniká nárok na odpočítanie dane z plení, u ktorých nárok na odpočítanie dane zanikol neumožnením vykonania daňovej kontroly s poukazom na ustanovenie § 79 ods. 6 zákona o DPH, pričom táto prekluzívna lehota je výnimkou z § 69 ods. 1 Daňového poriadku, a teda nárok na odpočítanie dane z prijatých plení, t. j. dodávateľských faktúr za kontrolované zdaňovacie obdobia máj

2014, jún 2014, júl 2014, október 2014 zanikol uplynutím šiesteho mesiaca odo dňa začatia kontroly.

48. Správca dane o výsledku daňovej kontroly vypracoval Protokol č. 102631152/2016 zo dňa 29. februára 2016, týkajúci sa zdaňovacieho obdobia december 2014, ku ktorému žalobca doručil svoje vyjadrenie a následne boli správcom dane so žalobcom dňa 28. apríla 2016 prerokované pripomienky k nemu.

49. Správca dane vo veci rozhodol rozhodnutím č. 103064605/2016 zo dňa 04. mája 2016, kde v odôvodnení o. i. poukázal na to, že vykonal u platiteľa dane, t. j. žalobcu kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za december 2014. Platiteľ dane si v tomto zdaňovacom období uplatnil neoprávnene odpočítanie dane z dodávateľských faktúr zo dňa 05. mája 2014, 11. júna 2014, 30. júna 2014, 17. júla 2014, 31. júla 2014, 06. októbra 2014, 31. októbra 2014, 15. júla 2014 a 10. novembra 2014, spolu v sume 53.611,48 €. Vo vzťahu k faktúram za zdaňovacie obdobia máj, jún, júl a október 2014, ktorých období sa vyššie uvedené faktúry týkajú, správca dane začal vykonávať daňové kontroly, u ktorých podľa § 79 ods. 6 zákona o DPH zanikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, pričom v dodatočnom daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie december 2014 si žalobca uplatnil odpočítanie dane z rovnakých faktúr, ktoré boli zahrnuté v kontrolnom výkaze DPH a v evidencii DPH za zdaňovacie obdobie máj, jún, júl a október 2014. Doklady, u ktorých zanikol nárok na odpočítanie dane, boli predmetom dodatočného daňového priznania za december 2014 a boli zahrnuté aj v záznamoch za december 2014 a v dodatočnom kontrolnom výkaze za december 2014. Na základe toho platiteľovi nevznikol nárok na odpočítanie dane z týchto plnení, pretože mu nárok na odpočítanie dane zanikol, keď § 79 ods. 6 zákona o DPH obsahuje šesťmesačnú prekluzívnu lehotu ohľadom vrátenia nadmerného odpočtu, pričom dôkazné bremeno je na daňovom subjekte a dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Žalobcovi správca dane neuznal odpočítanie dane celkovo vo výške 53.611,48 €.

50. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1392812/2016 zo dňa 01. augusta 2016 tak, že zmenil rozhodnutie správcu dane tak, že určil daňovému subjektu rozdiel v sume nadmerného odpočtu 53.611,48 €, znížil nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie december 2014 zo sumy 61.764,28 € na sumu 8.152,80 €. V odôvodnení k námietke žalobcu, že počas vykonávaných daňových kontrol nemal k dispozícii predmetné faktúry a v čase prípravy daňových priznaní získal údaje potrebné pre kontrolný výkaz DPH na základe telefonickej urgencie svojich dodávateľov, a preto ich nemohol poskytnúť správcovi dane počas výkonu kontroly - správca dane uviedol, že ak daňový subjekt podal daňové priznania k DPH za zdaňovacie obdobia máj, jún, júl a október 2014 deklaroval, že právo na odpočítanie dane vzniklo. Správca dane nemôže priznať odpočítanie dane len na základe podaných kontrolných výkazov a zoznamu faktúr. Kontrolné výkazy a daňové priznania jasne deklarujú, že ak si platiteľ v uvedených zdaňovacích obdobiach uplatňoval právo na odpočítanie dane, mal k dispozícii faktúry, nakoľko tieto boli zahrnuté v kontrolnom výkaze DPH a v daňovom priznaní a jeho tvrdenia v odvolaní, že nemal k dispozícii faktúry, sú spochybniteľné. U žalobcu boli vykonané kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu aj za zdaňovacie obdobie november, december 2013, január, apríl a august 2014, pričom k uvedeným kontrolám predložil všetky správcom dane požadované doklady, avšak nepredložil ich len k zdaňovacím obdobiám máj, jún, júl a október 2014. Napriek tomu, že daňový subjekt má dôkazné bremeno, správca dane v súvislosti s výkonom kontrol za zdaňovacie obdobie máj, jún, júl aj október 2014 žalobcovi odoslal výzvy na predloženie dokladov, na čo však ten nereagoval. Okrem toho žalovaný zároveň skonštatoval, že faktúry za zdaňovacie obdobia máj, jún, júl a október 2014, ktoré odvolávajúci predložil v súvislosti s výkonom kontroly za december 2014, sú opatrené dátumovou pečiatkou, z ktorej možno dedukovať, že sa jedná buď o dátum, kedy bola faktúra odoslaná odberateľovi alebo prijatá odberateľom. To nasvedčuje tomu, že platiteľovi dane boli uvedené faktúry doručené dodávateľom v predmetných zdaňovacích obdobiach, tak ako tomu bolo za ďalšie zdaňovacie obdobia november, december 2013 a január, apríl a august 2014. Ďalej konštatoval, že § 79 ods. 6 zákona o DPH obsahuje šesťmesačnú prekluzívnu lehotu ohľadne vrátenia nadmerného odpočtu. Tiež poukázal na to, že správca dane vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia pochybil, keď uviedol nesprávne zdaňovacie obdobie január

2015 namiesto december 2014.

51. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

52. Kasačný súd k námietke o neunesení dôkazného bremena poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 28 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 42 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom ustanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.“

53. Kasačný súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu, že zo správneho spisu vyplýva, že v každej jednotlivej kontrole na DPH za jednotlivé zdaňovacie obdobia 05, 06, 07 a 10/2014 správca dane žalobcu opakovane vyzval na predloženie všetkých relevantných dokladov potrebných na vykonanie daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, avšak ten na výzvy nereagoval a nepredložil žiadne doklady, pričom ani neoznámil správcovi dane, že faktúry nemá k dispozícii. Ak teda zostal nečinný, správca dane správne nevykonával ďalšie šetrenia, pretože nemal vedomosť o tom, že žalobcovi bránia konkrétne skutkové okolnosti predložiť požadované doklady. Tieto doklady správne vyžadoval len od daňového subjektu ako osoby, ktorá má primárne dôkazné bremeno na preukázanie oprávnenosti nadmerného odpočtu. Je plne nedôvodná námietka a požiadavka žalobcu, že správca dane mal dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností a že mal sám ex offio požadovať doklady od jeho dodávateľov.

54. V zmysle vyššie uvedeného, ak bol teda žalobca iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty, tak bolo jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.

55. Aj podľa názoru kasačného súdu z ustanovenia § 79 ods. 6 zákona o DPH, obsahujúceho šesťmesačnú prekluzívnu lehotu ohľadom vrátenia nadmerného odpočtu, vyplýva, že uplynutím uvedenej lehoty tento nárok zaniká. Ak nárok na odpočítanie dane už zanikol, jeho opakované uplatnenie zákon nepripúšťa. Uplynutím šesťmesačnej lehoty došlo nielen k zániku nároku, ale aj k zániku samotného práva, pričom už len skutočnosť, že došlo k preklúzii práva, zakladá dôvod na zamietnutie žaloby. Ak by si žalobca napriek tomu že nárok zanikol, mohol opakovane uplatniť tento nárok kedykoľvek po uplynutí tejto lehoty, tak by v konečnom dôsledku k zániku tohto práva nedošlo.

56. Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd nesprávne uviedol, že rozhodnutia, na ktoré v žalobca žalobe poukazoval neriešili danú problematiku, a to stratu nároku na odpočítanie dane v súvislosti s neumožnením vykonania daňovej kontroly - kasačný súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu, majúc za to, že ten sa dostatočne vysporiadal s možnou aplikáciou žalobcom uvádzaných rozhodnutí.

57. K námietke žalobcu, že krajský súd rozhodol arbitrárne kasačný súd uvádza, že právo na určitú

kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základne právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 1/2002, sp. zn. II. ÚS 174/04, sp. zn. III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

58. Kasačný súd došiel k záveru, že rozsudok krajského súdu vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí spĺňa, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený, resp. arbitrárny. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Krajský súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody zamietnutia žaloby žalobcu.

59. Kasačný súd vzhľadom na uvedené považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

60. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že v kasačnom konaní neúspešnému žalobcovi náhradu trov kasačného konania nepriznal.

61. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.